U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně **M. Š.,** zastoupené Mgr. Vadimem Rybářem, advokátem se sídlem Tyršova 27, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalované **Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 5. 8. 2010, č. j. 32-23/10, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 A 88/2010, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu,

takto:

I. Krajský soud v Plzni **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 57 A 88/2010 vydat rozhodnutí ve věci nejpozději ve lhůtě **do 30. 11. 2011**.

II. Odměna advokáta Mgr. Vadima Rybáře **se určuje** částkou 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně (dále také „navrhovatelka“) se svým podáním ze dne 12. 9. 2011, označeným jako „návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu“, které bylo doručeno Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) dne 13. 9. 2011 a tímto soudem předloženo Nejvyššímu správnímu soudu dne 16. 9. 2011, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to rozhodnutí ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 57 A 88/2010. Svůj návrh odůvodnila tím, že žalobou podanou u krajského soudu se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni. Přípisem ze dne 14. 3. 2011 požádala krajský soud o její bezodkladné posouzení. Dne 4. 4. 2011 podala žalobkyně na základě § 164 a násl. zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), stížnost na průtahy v řízení, kterou sice soud shledal částečně důvodnou, avšak z důvodu tvrzené existence objektivních okolností na straně soudu (nadměrné zatížení soudu) nepřijal k odstranění průtahů žádná opatření. Takový argument je dle judikatury Ústavního soudu možno připustit jako konstatování obecného stavu, těžko však ve vztahu k věci samé. Od této doby krajský soud neučinil žádné další úkony. Z tohoto důvodu se navrhovatelka obrací na Nejvyšší správní soud. Dle žalobkyně je v projednávané věci zřejmé, že podala perfektní žalobu, jež nevyžadovala odstranění vad, soudní poplatek nemusel být hrazen a žalobkyně učinila poslední meritorní úkon dne 7. 2. 2011. Předmětem žaloby je v podstatě pouze posouzení právní otázky, nejedná se o věc složitou, kde by musel soud zjišťovat skutkový stav, neboť o něm není sporu, není třeba ani rozsáhlého dokazování. Relevantním důvodem nemohou být ani kapacitní či personální aspekty.

[2] Předseda senátu krajského soudu, který věc rozhoduje, ve svém vyjádření uvedl, že považuje návrh žalobkyně za nedůvodný. Její žaloba směřuje proti rozhodnutí o nepřijetí navrhovatelky ke studiu, která není ve smyslu § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) věcí, jenž by měla být vyřizována přednostně. Žalobě navrhovatelky předchází 18 žalob, které byly krajskému soudu doručeny dříve než žaloba navrhovatelky a zatím nejsou vyřízeny, přičemž se jedná o věci skutkově i právně složité. Dne 30. 9. 2011 je u soudu nařízeno jednání ve věci přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o neudělení mezinárodní ochrany, která je ze zákona vyřizována přednostně.

[3] Z obsahu předloženého spisu krajského soudu sp. zn. 57 A 88/2010 Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobkyně se žalobou ze dne 12. 10. 2010, která byla doručena uvedenému soudu následujícího dne, domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí rektora žalované ze dne 5. 8. 2010, č. j. 32-23/10, kterým zamítl žádost o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu a potvrdil původní rozhodnutí ze dne 21. 6. 2010, č. j. DFPR-SO 540/2010. Krajský soud po zahájení řízení nejprve vyzval žalobkyni, aby uhradila soudní poplatek a současně ji poučil o možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 15. 11. 2010, č. j. 57 A 88/2010 – 24, krajský soud žalobkyni na její žádost od soudních poplatků v plném rozsahu osvobodil. Dále krajský soud vyzval žalovaného k vyjádření se k žalobě (ve lhůtě dvou měsíců od doručení výzvy, tj. od 26. 11. 2010) a k předložení správního spisu. Přípisem ze dne 21. 12. 2010, doručeným krajskému soudu dne 4. 1. 2011, navrhla žalobkyně vydání předběžného opatření; tento návrh soud zamítl usnesením ze dne 6. 1. 2011, č. j. 57 A 88/2010 – 36. Dne 27. 1. 2011 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření rektora žalované k žalobě ze dne 21. 1. 2011. Podáním ze dne 7. 2. 2011, doručeným soudu dne 8. 2. 2011, reagovala žalobkyně na toto vyjádření; krajský soud téhož dne vyjádření žalobkyně zaslal k replice ve lhůtě dvou týdnů od doručení žalobci. Od této doby soud v dané věci neprovedl žádný úkon směřující k jejímu projednání a vyřízení.

[4] Dalším přípisem taktéž ze 7. 2. 2011 žalobkyně krajskému soudu sdělila, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a vyčíslila náklady řízení. V přípisu ze dne 14. 3. 2011, doručeném dne 21. 3. 2011, žalobkyně požádala krajský soud o bezodkladné vydání rozhodnutí ve své věci. V odpovědi na tuto žádost ze dne 21. 3. 2011 předseda senátu krajského soudu uvedl, že žaloba podaná žalobkyní nepatří mezi přednostně vyřizované věci. Soud věci vyřizuje v tom pořadí, v jakém byly soudu doručeny, a proto nelze žalobu žalobkyně nyní projednat.

[5] Žalobkyně podala dne 5. 4. 2011 ke krajskému soudu stížnost na průtahy v předmětném řízení. Ve vyjádření ke stížnosti předseda rozhodujícího senátu mimo jiné uvedl, že spis je připraven k vyřízení, dle jeho názoru však uvedená okolnost není zákonným důvodem k přednostnímu vyřízení žaloby. Doplnil, že vyřízení žaloby přichází v úvahu ve druhém pololetí roku 2011. Místopředseda krajského soudu shledal stížnost žalobkyně částečně důvodnou, měl však za to, že existence dvaceti dosud nevyřízených věcí, jenž předcházejí věci žalobkyně, brání tomu, aby byla její žaloba urychleně projednána, neboť by tímto postupem bylo dotčeno právo na spravedlivý proces těch účastníků, jejichž věci by byly projednány bez časové posloupnosti, v jaké byly u soudu podány.

[6] Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“).

[7] Podle odstavce 8 cit. ustanovení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh navrhovatelky na určení lhůty k provedení procesního úkonu a dospěl k závěru, že je důvodný.

[9] Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že posledním procesním úkonem, jenž krajský soud ve věci učinil, bylo zaslání vyjádření žalobkyně k replice žalobci, a to dne 8. 2. 2011. Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je tak rozhodující, že od uvedeného dne, tj. od 8. 2. 2011, soud již ve věci do současné doby neučinil žádný úkon směřující k projednání a rozhodnutí předmětné věci. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani vyjádření, že senát vyřizuje věci podle pořadí nápadu a že v současné době jsou dokončovány spisy napadlé v době, která předcházela dni podání předmětné žaloby. K tomuto tvrzení krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že citované důvody nezpochybňuje, avšak přesto nemohou vést k vysvětlení průtahů v předmětném řízení. Odkazy na pořadí vyřizovaných věcí totiž nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatelky.

[10] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na složitost věci, postup účastníků řízení, kteří se žádným způsobem negativně nepodíleli na délce řízení, a na dosavadní postup soudu, dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy. Touto lhůtou, ve které byla stanovena povinnost krajského soudu ve věci meritorně rozhodnout nejpozději do 30. 11. 2011, je krajský soud vázán.

[11] Nejvyšší správní soud při posouzení průtahů v dané věci vycházel také z četné judikatury Ústavního soudu, který opakovaně judikoval, že *průtahy v řízení nelze ospravedlnit ani obecně známou přetížeností soudu, jelikož „je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (blíže viz nález Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2002, sp. zn. I. ÚS 663/01).

[12] Návrh žalobkyně byl uznán jako oprávněný, tudíž ve smyslu poslední věty ust. § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 30. 3. 2011, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2100 Kč a 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Advokátu žalobkyně se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Tato

částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné [§ 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích].

V Brně dne 4. října 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu